

Ponadto, środki o których mowa w dyrektywie (UE) 2020/1057, rozporządzeniu (UE) 2020/1054⁽¹⁾ oraz rozporządzeniu (UE) 2020/1055⁽²⁾ (dotyczące dodatkowych ograniczeń w przewozie kabotażowym, powrotu pojazdu do centrum operacyjnego państwa członkowskiego siedziby w ciągu ośmiu tygodni, powrotu kierowcy co cztery tygodnie, zakazu spędzania okresu regularnego tygodniowego odpoczynku w kabinie pojazdu oraz delegowania kierowców) zostały pomyślane jako filary zintegrowanego pakietu legislacyjnego, w kontekście którego wyłącznie analiza łącznych skutków tych środków może ilustrować ich rzeczywisty wpływ na rynek przewozów.

- ⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/1054 z dnia 15 lipca 2020 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 561/2006 w odniesieniu do minimalnych wymogów dotyczących maksymalnego dziennego i tygodniowego czasu prowadzenia pojazdu, minimalnych przerw oraz dziennego i tygodniowego okresu odpoczynku oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 165/2014 w odniesieniu do określania położenia za pomocą tachografów (Dz.U. 2020, L 249, s. 1).
- ⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/1055 z dnia 15 lipca 2020 r. zmieniające rozporządzenia (WE) nr 1071/2009, (WE) nr 1072/2009 i (UE) nr 1024/2012 w celu dostosowania ich do zmian w transporcie drogowym (Dz.U. 2020, L 249, s. 17).

Skarga wniesiona w dniu 23 października 2020 r. – Republika Cypryjska/Parlament Europejski i Rada Unii Europejskiej

(Sprawa C-549/20)

(2021/C 19/36)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Republika Cypryjska (przedstawiciel: Eirini Neofytou)

Strona pozwana: Parlament Europejski i Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności art. 1 pkt 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/1055 z dnia 15 lipca 2020 r. zmieniającego rozporządzenia (WE) nr 1071/2009, (WE) nr 1072/2009 i (UE) nr 1024/2012 w celu dostosowania ich do zmian w transporcie drogowym⁽¹⁾ w zakresie, w jakim wspomniany przepis wprowadza zmianę brzmienia art. 5 ust. 1 lit. b) nr 1071/2009. Tytułem żądania ewentualnego, na wypadek gdyby Trybunał stwierdził, że powyższe żądanie nie jest możliwe, skarżąca wnosi do Trybunału o stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 3 w całości;
- tytułem dalszego żądania ewentualnego, na wypadek gdyby Trybunał uznał za niedopuszczalną skargę o stwierdzenie częściowej nieważności zaskarżonego rozporządzenia, jak wnoszono w pierwszym żądaniu skargi, stwierdzenie nieważności rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/1055 z dnia 15 lipca 2020 r. zmieniającego rozporządzenia (WE) nr 1071/2009, (WE) nr 1072/2009 i (UE) nr 1024/2012 w celu dostosowania ich do zmian w transporcie drogowym;
- obciążenie Parlamentu Europejskiego i Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżąca podnosi siedem zarzutów zmierzających do stwierdzenia nieważności.

Pierwszy zarzut zmierzający do stwierdzenia nieważności: skarżąca utrzymuje, że pozwani naruszyli art. 90 TFUE w związku z art. 3 ust. 3 TUE, art. 11 TFUE, art. 37 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, art. 3 ust. 5 TUE, art. 208 ust. 2 i art. 216 ust. 2 TFUE oraz Traktat paryski.

Drugi zarzut zmierzający do stwierdzenia nieważności: skarżąca utrzymuje, że pozwani naruszyli zasadę proporcjonalności zapisaną w art. 5 ust. 4 TUE i w art. 1 Protokołu nr 2 w sprawie stosowania zasad pomocniczości i proporcjonalności załączonego do traktatu UE i traktatu FUE.

Trzeci zarzut zmierzający do stwierdzenia nieważności: skarżąca utrzymuje, że pozwani naruszyli zasadę równości traktowania i zakaz dyskryminacji wynikające z art. 18 TFUE i z art. 20 i 21 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, zasadę równości państw członkowskich wobec traktatów wynikającą z art. 4 ust. 2 TFUE oraz – w zakresie, w jakim Trybunał uzna to za konieczne – art. 95 ust. 1 TFUE.

Czwarty zarzut zmierzający do stwierdzenia nieważności: skarżąca utrzymuje, że pozwani naruszyli art. 91 ust. 1 TFUE.

Piąty zarzut zmierzający do stwierdzenia nieważności: skarżąca utrzymuje, że pozwani naruszyli art. 91 ust. 2 i art. 90 TFUE w związku z art. 3 ust. 3 TUE oraz art. 94 TFUE.

Szósty zarzut zmierzający do stwierdzenia nieważności: skarżąca utrzymuje, że pozwani naruszyli zasady wolności prowadzenia działalności gospodarczej i swobody przedsiębiorczości wynikające z art. 49 TFUE oraz z art. 15 i 16 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

Siódmy zarzut zmierzający do stwierdzenia nieważności: skarżąca utrzymuje, że pozwani naruszyli art. 58 ust. 1 w związku z art. 91 TFUE oraz ewentualnie art. 56 TFUE.

(¹) Dz.U. 2020 L 249 s. 17.

Skarga wniesiona w dniu 23 października 2020 r. – Republika Cypryjska/Parlament Europejski i Rada Unii Europejskiej

(Sprawa C-550/20)

(2021/C 19/37)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Republika Cypryjska (przedstawiciel: Eirini Neofytou)

Strona pozwana: Parlament Europejski i Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/1057 (¹) z dnia 15 lipca 2020 r. ustanawiającej przepisy szczegółowe w odniesieniu do dyrektywy 96/71/WE i dyrektywy 2014/67/UE dotyczące delegowania kierowców w sektorze transportu drogowego oraz zmieniającej dyrektywę 2006/22/WE w odniesieniu do wymogów w zakresie egzekwowania przepisów oraz rozporządzenie (UE) nr 1024/2012 oraz
- obciążenie Parlamentu Europejskiego i Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżąca podnosi pięć zarzutów:

Pierwszy zarzut skargi: skarżąca utrzymuje, że pozwani naruszyli zasadę proporcjonalności ustanowioną w art. 5 ust. 4 TUE i w art. 1 Protokołu (nr 2) w sprawie stosowania zasad pomocniczości i proporcjonalności załączonego do traktatu UE i traktatu FUE.